

	
<p>(א) לקמן (ג, ט, טזס) (ז) נעיונים ספ. פט. (יג, ד) (לקמן ה, ט) (ס) (סז) (ז) נע"ס (ספספא פ"ח) (ז) ב"י ב"ש (ז) (נמש"ש ד"ר ד"ה לו דלמא וכו') מוחל גרסיהו הקרב, (ח) גר"א, (ט) (י) (יחידה ד, ט) ועיי' גר"א, (ז) נפ"י גליון הש"ס גרע"א, (ח) (ארוכות פ"א פ"ח) (ז) (דף ה, א)</p>	
 	

תורה אור השלם

- צו אח אדרן ואת בניו לאמר ואת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר ואש המזבח תוקר ויקרא ב ב
- ועש שלמה בעת ההיא את הקונקל ושיבא עמו קהל דודל מלובאב וקח עד חגל מזהר לפני יי אלהינו שבעת ימים ושבעת ימים אקבעה עשר יום: מליכס א ח סה

מוסף רש"י

ואת תורת הקוֹלֶה היא, וזאת היא העולה ימי אלו ג' מיעוּטין, פ"י שנה העקלה היה לנלמד על הספוקין שעלו למזבח ללא ידיו, ליעקב עטולה על מוקדה על המזבח כל הלילה, משפלה על מוקדה סוף שם כל הלילה, ליעקב עטולה על ג' מיעוּטין (למנוח ג' ספוקין (בתוס' ב:) וסבא רחמנא ואת דשעמט מיעוטא לומר אתם אם עולה לא מדר אכל אחרת אש"ס שגולה מדר, וכוּי, הו"א למעשה מיעוטא, וכוּי, הו"א למעשה עטולה עולה כסרה ולא ספולה, והני תלמא מיעוטא משעטי הני תלמא ספוקין (דהו"ט וכוּי) וכוּי, וזאת מיעוטא אלהי, מיעוטא הו"א נעטלה מיעוטא, וכוּי, הו"א למעשה עטולה עולה כסרה ולא ספולה, ומעטויי מין ספוקין אש"ס עטולה על ידיו, וזאת תלמא ספוקין ללמוד תלמא (בתוס' דף פו).

תוספות הרא"ש

מעשה יהו שטוריס שהיה ב"ד מביאין פר בהוראה והם שטוריס רח"י מעם הורא ואפי' רובו דמחייב בשגגת מעשה. ומתוך זה משמע דעמטא דעמטא בשגגת מעשה פשיטא לן דמחייב משום דאין ב"ד מביאין עולין והם עצמם חייבים יחידיו שעשה בהוראת ב"ד חייב וכו' היכי דמחייב בהורא? ה"נ מחייב בשגגת מעשה דאית לן לאוקמי קרא בקרבן הקהל משום דאשקחן בה קרבן וכו' בין בשגגת מעשה בין בחלול דבר וטעמ' חידור ארובא לחיובא ואי כדקאמתא לה הם ולא ב"ד איכ' מאי ארמי' דמיטע דעסוט לן דחייבין בשגגת מעשה טפי מרוב דקדמיה ארובא (וחישבונה) [לחייבונה] אורכה איכסא מסבירא דטפי אית לן לאוקמי קרא בשגגת מעשה ברוב חובתו לחיוב כל א' ואי כשבה או שיערה שכן מעיני שפתי קדוה' ככפרים שנקח להם כפרה בחילול דבר [ואכל מיעוט] שאין ב"ד מביאין עולין פר והן שטורין (גס) בשגגת מעשה יהיו שטורין לא דאי מירפשיטא ליה לתנא דמיטע בשגגת מעשה חייב קאמרי ארובא אלאמי אית שיעשה בהוראת ב"ד חייב וכו' דמיטע מחייבין בחילול דבר כל א' כשבה או שיערה ח"נ בשגגת מעשה גירודא [ואית] לאן במיעוט בהוראה קמא ליה לתנא כי היכי דחקש לן כיון דמיטע בהוראה אשקחן דאכתי לא נפקא לן דמחייבין מיעוט בשגגת מעשה גירודא

קמרי נפקא ליה לתנא דקרבן? תנא מעיקרא בהדיא אין ל' אלא אחד שעשה שנים שעשאו או ג' שעשאו יכול יהו שטוריס חיל מעם ארובא ויתאבדן לן דמיטע בשגגת מעשה ולא מיעוטא בהוראה קמא ליה דקמא וזהו דקמא אתר הכי עדיין אני אומר מיעוט הקהל שחטאו בשגגת מעשה חייבין שאין [ב"ד] מביאין על ידיהם פר בהוראה לאו לאימר דמחייב נפקא ליה לתנא אלא משום דכיון דנפיק ליה לתנא מרובים דחייבים בשגגת מעשה גירודא פקרא בהדיא כדקתיין אין ג' מעם ארוב ואפי' (גס) מרובים קא בעי למידק השתא אתו מרובין דאתריב לחיובי מקרא א' במיעוט הקהל בלחוד או אפילו בחוב הקהל ויהיו דקאמר ועדיין אני אומר אפי"פ שריבה הכתוב מרובים לחיובא עדיין אני אומר שלא ריבה הכתוב מרובים [אלא] בזמן שהם מיעוט הקהל שהיו הם ראויים להתרבות לחיובא בשגגת מעשה שכן אין מביאין צ"י פר בהוראה ודחייבין הם (הא) אבל רוב הקהל לא מרבי ליה בשגגת מעשה לחיוב שהיו ב"ד מביאין פר צ"י והם שטורין וכו' היכי דפסורי בהוראה פסור בשגגת מעשה ח"ל מעם הארץ ואפי' רובא וכולא במשעמי [אח"כ] והאי דפריך מאי אולמיה דמיטע מרובא ה"פ מדינא ליה לאוקמי מרובין דב"ד קרי מביעיה דקמי דאין ב"ד מביאין פר צ"י אלאמא פשיטא ליה דהם חייבין דאי לאו הכי מאי אולמיה דמיטע מרוב ולפי מה שכתובין בתרי משי' דיל לא קשיא מדין לפרשורי וקריבין. ומיהו אה קשיא לן מאן האי נאן דקאמר (עצור) [ב"ד] מביאין פר צ"י והם שטורין ר"מ הוא (לקמן דף ה), ואיהו וזהו איתא ליה בשבט פר המניע (דף עג.) יחיד שעשה בהוראת ב"ד פסור וכן אמר בו בחזן לקמן וצ"ל דהאי תנא ג' כר"מ בהדיא ופליגי עליה בהיא. ואב"א עדיין אני אומר לא מצית לאוקמיה ב"ד יהודא וכו' וכו' (בתרא) [בתרא] וכו' יהודא היא דתם ספייר ר' יהודה היא: דאי דכ"ע יחיד שעשה בהוראת ב"ד פסור. ה"ה יהודה מצי למימר דכ"ע ספייר חייב אלא יתנאה ליה למימר דכולא כסרי במתניתין ועוד דר"מ אית ליה פסור המניע יחידיו שעשה בהוראת ב"ד פסור: ר"י בן שמעון אומר משום חטאי שהיו רובו של קהל. ורש"למא אמר ריה או לא אסר אלא שיה שום רשע הוא ה' אפי"פ שום רבא שטורין אמר ר' יוסי בר בון מתיב' אמהרן קן מנחית בשבטין וכלבד רוב אכולסין ודכוותה מנחית וכולסיון וכלבד

הורו בית דין פרק ראשון הוריות

וזאת תורת העולה היא העולה. וזאת היא העולה הרי אלו שלשה מיעוטי חד פרט לנשחטה בלילה וחד פרט לנשפך דמה וחד פרט לליאת דמה חוץ לקלעים שאם עתלה על גבי המזבח מדר דלא הו"א עולה חשובה והכי נמי מפרש במסכת נדה צפרק יוצא דופן שנטנים מציאים שצעה פרים דקסבר ר' יהודה לשנא ב' איקרי קהל [ו:] והן מניאין ולא צ"ד [ד':] **והוא סלוה בצ"ד**. דכמי

ועלם דכר' ר' דהיינו שהורו לעצור מעיני הקהל דהיינו צ"ד: צ"ד משלים לרוב **צבור**. דעשו עס מעט צבור והסלימו לרוב צבור: **וצבור מייסין**. ור' מאיר פוטור צבור דהא קא מיימי צ"ד כדלמרי' לקמן [ה:] רבי מאיר אומר שצעה שנטנים שנטנום צ"ד מניאין מליהם פר וכן פטורין **ל**. ואי קשיא הא אמרי' ככל המורה אין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות והכי אמרי' אלו ג' מיעוּטין דממעטין אותם צירושנא **(ז)** מפרש ה"מ היכא דליכא אלא ג' מעוטין אבל הכא דליכא ג' מיעוטין וכן אמר וז' צמד קרא כולוה אמו למעט צ"ד צ"ד מדות מלמאי: אוּסוּ **לצט חייב**. להציב פר דקסבר שנט אחד אקרי קהל: **וכי שמעון בן אננור אומר ששמו**. של ר' מאיר. והא מתינתא מפרש לקמן: **אמר רב אשי ובהוראה**. דקיי"ל כי הורו צ"ד ועשו רוב קהל על פיהם שמהליס פר: **סלך אחד רוב יושבי' בארץ ישאלו דלוּתם שצנחוה לארץ אינן מן המניין ולא און דמנחל מלריס ולחון דחולא לארץ היא: פשיטא מרובין ונסמעטו**. כגון שהורו צ"ד ועשו רוב קהל על פיהם דמחייבו להציב פר ולא הספיקו להציב פר דע' שממעטו שמו מקמאן היינו פלוגתא דר' שמעון ורבנן דתנן (לקמן י') חטא כהן משוח ונשיא עד שגטא ונחל דמניחל מלריס ולחון שעירה ולא הספיקו להציב עד שנתמנו הרי הן כהדיעותו ונחייבם להציב כשזה או שעירה כשערה ככתמלה הכא נמי כשזה או ככתמלה רבי שמעון אומר וכו' הכא נמי אם נודע להם עד שלא נתמעטו חייבין להציב פר אבל אם נודעו כהן ונחטאו ששה והן רובו של קהל או שבעה אע"פ שאינן רובו של קהל חייבין

הורו בית דין פרק ראשון הוריות

ועשו מיעוט קהל על פיהם דיחיד שעשה צהוראת בית דין פטור ומחו מקמאן של רוב קהל ונתמנו אלו ולאחר שנצטרפו נודע להם שחטאו דהני מועטין ונתמנו לא דמי ממש לחטאו עד שלא נתמנו דמועטין כי חטאו צהוראה לאו בני קרבן נינהו דיחיד שעשה צהוראת בית דין פטור אבל כי חטאו כהן משיח ונשיא עד שלא נתמנו נעשו בני קרבן ומחייבי דאמיו

כשזה או שעירה אבל מרובין ונתמעטו דמי ממש לחטאו עד שלא נתמנו דהא מרובין כי חטאו בני קרבן נינהו ואמטו להכי קאמר במרובין ונתמעטו דהוי פלוגתא דר"ש ורבנן אבל צמועטין ונתמנו אפיצטין לן אי דמי לפלוגתא דר' שמעון ורבנן לא לא מי אמרי' ר"ש דכמי ידיעה אויל דלמאן אם נודע להם עד שלא נתמנו חייבין ככתמלה הכא נמי מחייב דכי אמדיע לכו צמיונא אמדיע לכו דכי נתמנו אמדיע לכו ונציאין פר ורבנן דכמי חטאה אויל דלמרי הרי אלו כהדיעותו אויל וחסאו כי לא נתמנו הכא נמי אויל צמר חטאה וכי חטאו אכמי מועטין היו ופטורין דיחיד שעשה צהוראת בית דין פסור: **וספספא אימור דשמעת לויס לר"ש דאזיל אף צפר ידיעה**. דלמא אם נודע להם עד שלא נתמנו חייבין היכא דהוי ידיעה וחטאה צמיו: **כי פספא**. דלכו כי חטאו משנתמנו דליימי פר ואמאי קתי משנתמנו פטורין אלא מדקמי פטור ש"מ דר"ש חטאה ידיעה עיי צמיונא ומועטין ונתמנו לדברי הכל פטורין דכי חטאו בפסור חטאו דיחיד **עלצמו צמיו**. דחלל צית אף פסור: **ולמא כיון**. דהוצא שם אחד הוא דצין חלז המכסה את הקרב וצין חלז המכסה את הדקין שם אחד הוא שכל ססם איקרי: **כיון דפרי אימורי ניסלו**. דחלל אינו שזה ככל דחלל חיה מותר: או **ולמא כיון**. דאילו צבור אכלי האי חלז והאי דס שלא דהוצאה כשגגת מעשה מיימו כל חד וחד אי צעו כשגגת מיימו אי צעו שעירה מיימו דמאי אשווי קרננס השמא נמי כי צעו כהוצאה מלמסי: **מועטו כחלל צעודים כוכבים**. קרננס שעירה ולא כשזה: או

אין ישראל שנאמר ידועש שלמה בעת ההיא את החג וכל ישראל עמו קהל גדול מלכוא חמת עד נחל מצרים לפני ה' אלהינו בשעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום מכרי כתיב וכו' ישראל עמו קהל גדול מלכוא חמת עד נחל מצרים למה לי שמע מינה יהיו הוא דאיקרי קהל אבל הנך לא איקרי קהל פשיטא מרובין ונתמעטו היינו פלוגתא דרבי שמעון ורבנן מועטין ונתרבו מאי מי פליגי רבי שמעון ורבנן ר"ש דאזיל בתר ידיעה מחייב ורבנן דאזיל יבתר חטאת פטרי **ס [ואו לא] מאי ותיסברא אימור דשמעת ליה לר"ש דאזיל אף בתר ידיעה [היכי דהוי איבעיא להו הורו ב"ד חלב מותר ועשו מיעוט הקהל וחזרו ב"ד בהן והורו ועשו מיעוט אחר מהו כיון דשתי ידיעות נינהו לא מצטרף או דלמא כיון דאידי ואידי חלב הוא מצטרף ואם תמצא לומר כיון דאידי ואידי חלב הוא מצטרף מיעוט בחלב שעל גבי דקין מהו הכא ודאי כיון דבתרי קראי ומיעוט בדם מהו הכא ודאי (כיון) דלמא כיון דאידי ואידי חלב הוא מצטרף ואת"ל שם חלב הוא ומצטרף מיעוט בחלב שוה) דקרבנן שוה מצטרף שוה מצטרף בחלב ומיעוט בעבודת כוכבים מהו הכא ודאי אין איסורן שוה ואין קרבנן שוה ואו דלמא כיון דאידי ואידי כרת הוא מצטרף תיקו איבעיא להו הורו ב"ד שחלב מותר ועשו מיעוט הקהל ומת אותו ב"ד ועמד ב"ד אחר וחזרו והורו ועשו מיעוט אחר אליב' דמ"ד ב"ד מייתי לא תיבעי לך דהא ליתנהו אלא כי תיבעי לך אליבא דמ"ד צבור מייתי מאי צבור הא קאי או**

תוספות

אלא חלז המכסה את הקרב וכן דם מאי איכא למימר מיהו לפי התוספ' דמלמילין נחא דתנא לקיים מלות חייבין פליג ים חלז ודם כמורא אכל אין חייבין אלא על הקרב לשלמין ואפי"ג דדם חיה נאפר. שמה הלזקוס ואמריס דגם הוא קרי: וחזרו והורו שיש מותר. דקתי כה"ג דמשעת דוקא משום שדעו צינחם שטעו כחלל דהא אפי' לא ידעו נמי מצי למנצי מקדמא ממש דשני מייסם סם דס שזי ככל ולא חלל אלא נקתי' אגב אחריני. וזה דלא פשט מהאור דלעיל עד שיהיו כולן כשגגה אחת. דכסא כיון דחלל צצ"ד הוי שגגה אחת: וחזרו שעבודת כוכבים מותרת. צ"ע מה יציאו כיון שאין קרננותיון שזין אם יציאו קרבנן צעודת כוכבים וגם דחלל לא לא וגם צ"ע אי דוקא מיעטא דמעטקלה היה מיעוט וכן צטוק אכל אי הוי רובו צטוק לא אילמרי' למיעוטא שיתכפר צפר להסאור מיעוטא. אי"ז ל"ש אכל הא דאזיל אי הוי מתמלה רוצא ולצטוק מיעוטא אין מיעוט מצטרף לרובא כיון שכבר נתמניו רוצא כקרבן: **אלא כי תיבעי ק"ב ב'**. צ"ע אי הוי מצי למנצטל נמי למ"ד צ"ד מיימו אם ממו מיעוט צבור כהצאונס ולא נודע כי אם אל אלו חסימ מי אמרי' צ"ד (מיימי' דמ"מ) סם הורו שלא כדם לא לא וסא דנקיט ממ צ"ד ולא נקטי כיו"ד כי אמר דלא אפשר כי אם ככסרי' גדולה:

נשתנו מחיוב לחיוב פסור כי"ש פספור (לפטור) [לחיות] ופי' דקאמר מעטין ונתברו מאי ידע להך טעמא דקאמר במסנאקא ולמכרז להו לרבנן דכי רז הוא דקאמר ורשעשו לומר בזה נמי פליגי אמר להם חטאתי אימור שפעת ליה לר"ש דאזיל בתר ידיעה דחטא וידיעה בחד חיובא קא בעי ולכן פסור כי נודע להם משנתמנו דאי ידיעה לחוד סגי ליה ליבעי כדחשבה משיח פר ונשיא שיער אלא דאי חתייוו בעי הלכך מורה ריש דפסור וכ"ש לרבנן דאזיל בתר מעיקרא דפסור מפר העלם דבר וגם כמכשה או שיערה אי סברי כו' יהודה דפסור יחיד שעשה בהוראת ב"ד ואי סברי כרבנן דמחייבין יחיד שעשה בהוראת ב"ד ורבנן מועטין ונתברו דאזיל בתר מעיקרא מיימי כשבה או שיערה כיון מועטין ולר"ש פטור אי אם נודע ליה מנתחילה דר"ש סבר יחיד שעשה בהוראת ב"ד פסור והא דמשמע לישנא דתלמודא דלא פליגי לא משום דיעקין חן סוגיא בחיובא דפר העלם דבר מיימי ובהא [לא] פליגי ועוד דבפלוגתא דחייבא וכרשבה או שיערה אינו נכנס במחלוקת דר"ש ורבנן דחטאו עד דלא נתמנו דהא אפי' נודע להם עד שלא נתברו דאיכא ידיעה וחטאה בהדרי פסור ר"ש. כיון דמתרי דאיכא נפקא. דחלב שעל הקיבה דלמשי' נפקא לן התרין פרק אלא טריפות (דף מט) מאת החלב המכסה את הקרב וחלב שעל גבי הדקין דריש ר' עקיבא התיב מאת כל החלב אשר על הקרב: וזהו דלא כיון דאסורין דיון. דחתייוו איסור אכילה וקרבן שוה דעל (ששהיון) מביאין צבור פר העלם דבר: (ואכל שאר שיער) [חלב ועבודת כוכבים] אין איסורן שוה שוה באכילה וזה בעבודת הוי דעל חלב מביאין צבור פר חטאת ועל (שאר) [עבודת כוכבים] פר לילעה ושעיר לחטאת ואנחנו הוי צע"י ודחלבי ועוד ראיתי לויא חכי מיעוט חלב ומיעוט בדם אחד ודאי כיון דב' איסורי הוי לא מצויי או דלמא כיון דאסורין שוה מצטרפין ואת"ל כיון דאסורין שוה מצטרפין בחלב ומיעוט בעריות מהו איסורי שוה אלא מצטרפי' אין כיון דקרבנשו שוה מצטרפין (ותא"ל כיון דקרבנן שוה מצטרפין) מיעוט בעריות ומיעוט בעבודת כוכבים שאין קרבנן שוה מהו הכא ודאי אין קרבנן [שזו] אי"ז כיון דאזיל בתר ידיעה אלא כיון דאזיל בתר חזרו וכו' שחלב מותר ועשו מיעוט קהל. פי' תא"ל חלב החלב מצטרפין ה"ה בחד כי דינא אבל בתרי כי דינא לא דלמא לא נאנא:

ג.

עין משפט

נר מצוה

יג א מ"י ס"י מתי' מתי' עגונת ה' א סגמ עשין ח':

יד ב מ"י ס"ס פ"י ה' ב סמג סס:

טו ד מ"י ס"ס ה' ב וסרי' ה' א:

טז ד ה מ"י ס"ס פ"י סלס ב סמג סס:

יז ו מ"י ס"ס ה' ג סמג סס:

יח ז מ"י ס"ס הלכך ד ועי' כסאגות וכלס ד:

רבינו חננאל

נתחלק לו חלב בשומן ואכלו דשגגתו אינה בדבר שחזרו על פיהן. דשומן מעיקרא שרי וקאי: מלוא דפשיטא ליה לרבא מבטיע ליה לרמי בר חמא דבעי חזרו ב"ד שחלב מותר ונתחלק חלב בשומן ואכלו מהו. פי' לרעת האי תנא: אמר רבא תיש דנתן הלך היחיד ועשה שונג על פיהם. שונג על פיהם למה לי. לאו לאחייי חזרו ב"ד שחלב מותר ונתחלק לו חלב בשומן ואכלו דפסור ודחיון דלמא הכי קאמר שונג על פיהם והא דפסור אבל נתחלק לו חלב בשומן ואכלו חייב. אית דאמי' אמר רבא תיש הלך חייב יחיד ועשה שונג על פיהם פטור מאי לאו שונג על פיהם פטור את נתחלק לו חלב בשומן ואכלו חייב. ודחיון דלמא הכי קאמר והלך יחיד ועשה דמשעת הדבר שהורו כגון שהחזרו החלב והלך ואכלו או שונג [אן] על פיהם. דרואי לאחייי קר וני ליה. ס"א ועבר אש שונג [אן] על פיהם כפלוגתא חזרו בית דין שחלב מותר ונתחלק לו חלב בשומן ואכלו רב אמר פטור (שומאל) [וריי'] אמר חייב פי' דעצמו כקרא עילת מומר. אדס קרבן. דכל בעירה שהחזירה חזרו לעצמו כקרא עילת מומר. בעי' אש או היה זה נהוג לאכול חלב במידי ואכלו פנא אחת בשונג אינו חייב להביא חתיא תריסאסחא האוכל שקציס חרי זה מומר [כ"ו] עד ר' יוסי ב"ד יהודה וסארי' ח' הלושב כלאי' ר' שמעון בן יוסי אומר משום ר' שמעון מה ת"ל אשר לא תעשיתה השב מדיעתי. פירוש אם ידוע שאילו הדיוטי אדם כשהיה אוכל החלב חלב הוא זה כי היה פורש אותו כיאי קרבן על שגגתו יצא מומר שאינו שרי בש מדיעתי' פי' הכי קרי ב' ב' ר"ש אשר לא תעשיתה. כלומר נפש שאין עושה בדעתה חיובת וואי נתחלק לו חלב בשומן ואכלו נאמר לו חלב הוא זה לא היה פורש דבחקת היתר הוא החלב בעיניו דהא חתייוו לו ב"ד וכל זה מפורש בפרק י' מזה המסכת. אמר רב פפא קסבר ר' יוחנן דהוי דאילו נודע לב"ד כי אסור חזרו חזרוין מהוראתו ומחזיוין אותו

תוספות הרא"ש (ומשך)

רוב השבטים: פשיטא מרובים ונמנעו פלוגתא ר"ש ורבנן דנתן חטאו עד שלא נתמנו ותנבנו דתן הם כהדיעותא אלאמא אוליין בתר חטא כי אשתני מרובי לחיוב והור"י א' אשתנו מרובי לפסור הכי אי סברי רבנן יחיד שעשה בהוראת ב"ד פסור ואי סברי חייב ח"י אשאנאי מחיוב לחיוב ואוליין בתר מעיקרא: מיעטין ונתברו מאי. פי' רש"י ז"ל אי דמכייב לן במיעוטין ונתברו משום דלא דמי ממש לחטאו עד שלא נתמנו דמועטין כי חטאו בהוראה לאו כיון כי נינהו לאחייי כשבה שיערה אבל מרובין מיעוטא נמי דמי ממש לחטאו עד שלא נתמנו דהכא מרובין כי חטאו בני קרבן ונתיי' או רבנן דהכא סברי כרבנן דר' יהודה דלעיל דאמרי דהי שעשה בהוראת ב"ד חייב ליכא לפרושי הכי ואי"נ סברי כי יהודה דפסור יחיד שעשה בהוראת ב"ד נראה להרמ"ה ז"ל דלא מסתבר לפלוגי בין שגגתה מפסור לחיוב ובין מחיוב לחיוב הלכך ליכא לספוקי בהא אליבא דרבנן וכ"ש אליביה דר"ש דכיון דאפי' כי

נשתנו מחיוב לחיוב פסור כי"ש פספור (לפטור) [לחיות] ופי' דקאמר מעטין ונתברו מאי ידע להך טעמא דקאמר במסנאקא ולמכרז להו לרבנן דכי רז הוא דקאמר ורשעשו לומר בזה נמי פליגי אמר להם חטאתי אימור שפעת ליה לר"ש דאזיל בתר ידיעה דחטא וידיעה בחד חיובא קא בעי ולכן פסור כי נודע להם משנתמנו דאי ידיעה לחוד סגי ליה ליבעי כדחשבה משיח פר ונשיא שיער אלא דאי חתייוו בעי הלכך מורה ריש דפסור וכ"ש לרבנן דאזיל בתר מעיקרא דפסור מפר העלם דבר וגם כמכשה או שיערה אי סברי כו' יהודה דפסור יחיד שעשה בהוראת ב"ד ואי סברי כרבנן דמחייבין יחיד שעשה בהוראת ב"ד ורבנן מועטין ונתברו דאזיל בתר מעיקרא מיימי כשבה או שיערה כיון מועטין ולר"ש פטור אי אם נודע ליה מנתחילה דר"ש סבר יחיד שעשה בהוראת ב"ד פסור והא דמשמע לישנא דתלמודא דלא פליגי לא משום דיעקין חן סוגיא בחיובא דפר העלם דבר מיימי ובהא [לא] פליגי ועוד דבפלוגתא דחייבא וכרשבה או שיערה אינו נכנס במחלוקת דר"ש ורבנן דחטאו עד דלא נתמנו דהא אפי' נודע להם עד שלא נתברו דאיכא ידיעה וחטאה בהדרי פסור ר"ש. כיון דמתרי דאיכא נפקא. דחלב שעל הקיבה דלמשי' נפקא לן התרין פרק אלא טריפות (דף מט) מאת החלב המכסה את הקרב וחלב שעל גבי הדקין דריש ר' עקיבא התיב מאת כל החלב אשר על הקרב: וזהו דלא כיון דאסורין דיון. דחתייוו איסור אכילה וקרבן שוה דעל חלב מביאין צבור פר העלם דבר: (ואכל שאר שיער) [חלב ועבודת כוכבים] אין איסורן שוה שוה באכילה וזה בעבודת הוי דעל חלב מביאין צבור פר חטאת ועל (שאר) [עבודת כוכבים] פר לילעה ושעיר לחטאת ואנחנו הוי צע"י ודחלבי ועוד ראיתי לויא חכי מיעוט חלב ומיעוט בדם אחד ודאי כיון דב' איסורי הוי לא מצויי או דלמא כיון דאסורין שוה מצטרפין ואת"ל כיון דאסורין שוה מצטרפין בחלב ומיעוט בעריות מהו איסורי שוה אלא מצטרפי' אין כיון דקרבנשו שוה מצטרפין (ותא"ל כיון דקרבנן שוה מצטרפין) מיעוט בעריות ומיעוט בעבודת כוכבים שאין קרבנן שוה מהו הכא ודאי אין קרבנן [שזו] אי"ז כיון דאזיל בתר ידיעה אלא כיון דאזיל בתר חזרו וכו' שחלב מותר ועשו מיעוט קהל. פי' תא"ל חלב החלב מצטרפין ה"ה בחד כי דינא אבל בתרי כי דינא לא דלמא לא נאנא:

יב א מ"י ס"י מתי' מתי' עגונת ה' א סגמ עשין ח':

יד ב מ"י ס"ס פ"י ה' ב סמג סס:

טו ד מ"י ס"ס ה' ב וסרי' ה' א:

טז ד ה מ"י ס"ס פ"י סלס ב סמג סס:

יז ו מ"י ס"ס ה' ג סמג סס:

יח ז מ"י ס"ס הלכך ד ועי' כסאגות וכלס ד: